

El novel·lista i periodista Robert Saladrigas, en una imatge del 2012, quan va publicar 'L'estiu de la pluja' ■ QUIM PUIG

Mor de càncer als 78 anys l'escriptor barceloní Robert Saladrigas, que va alternar la novel·la i la crítica literària, a més del periodisme televisiu durant la Transició

Adeu, R. Saladrigas

David Castillo
BARCELONA

Només per les escenes tòrrides de la seva novel·la *El sol de la tarda* (premis Sant Jordi i Crexells, 1991 i 1992), l'obra de Robert Saladrigas, mort ahir, ja mereixeria un capítol en la història de la novel·la contemporània. Tal com li agradava recordar en les passejades de diumenge a la tarda per la rambla de Catalunya, la seva vocació havia estat llegir; amb això ja es conformava. I entre la lectura –com a crític literari de referència– i l'es-

criptura, Robert Saladrigas ha estat fonamental. Com a narrador, des de la generació dels setanta, al costat de Jordi Coca, Quim Monzó, Quim Car-

Saladrigas ha estat un dels novel·listes més destacats de la generació dels setanta

bó, Carme Riera, Miquel de Palol i Julià de Jòdar. Saladrigas era un lector empedreït dels grans autors de la literatura actual i va ser dels pocs en el nostre àmbit amants d'Updike, Bellow i, sobretot, Philip Roth, pel qual sentia autèntica devoció.

Guanyador dels grans premis del país, Saladrigas es va iniciar presentant-se al premi Nadal quan tenia només 18 anys i encara no havia fet el servei militar. Dins del seu llarg currículum, cal esmentar *El sol de la tarda* (1992), premi Sant Jordi

1991 i premi Crexells 1992; *La mar no està mai sola*, premi Carlemany de novel·la 1996, i *La libreta groga* (2004), premi Josep Pla 2004.

Malgrat aquests guardons, Saladrigas no era dels que anaven darrere de la popularitat. En vivia discretament al marge i cal dir que, quan Miquel Alzueta va revitalitzar el premi Sant Jordi, Saladrigas se'n va beneficiar, però amb una novel·la que és de les més intenses i, alhora, crepuscular de la narrativa catalana actual. El seu debut va ser el 1966 amb

El cau, una obra que va demostrar, així mateix, la seva predilecció per la narrativa juvenil.

La seva carrera va tenir el primer gran moment el

Amb 'El sol de la tarda', va aconseguir el premi Sant Jordi i el Crexells de l'Ateneu

1966, quan va obtenir el Joaquim Ruyra per *Entre juliol i setembre*. Tres anys després, va assolir el Víctor Català per *Boires*. I el 1986, el premi de la crítica per *Memorial de Claudi M. Broch*, potser l'obra més elogiada pels mitjans i traduïda a nombrosos idiomes. Saladrigas va ser home pacient i bonhomí. Quan te'l trobaves pel carrer, mai tenia pressa, sempre t'escoltava, fosis un premi Nobel o algú que comença. En dono fe, perquè va començar a comprar-me articles quan jo era encara un jove aficionat. ■

Dins del periodisme

Saladrigas va alternar novel·la i periodisme

M'explicava ahir Jordi Herralde que una de les primeres entrevistes que li van fer a la televisió va ser a càrrec de Ro-

bert Saladrigas. Era als antics estudis de Miramar, a Montjuïc, el 1976. Herralde va fer una al·lusió a la mort del "dictador", i l'escriptor i el seu equip van quedar blancs, perquè en aquells mesos posteriors a la mort del general la repressió va ser singularment intensa.

Potser el vessant com a periodista de ràdio i televisió és el més desconegut del novel·lista, però cal recordar que Saladrigas, del 1978 al 1984, va dirigir en el circuit català de TVE els programes culturals *Signes* i *Veus i formes*, a més de la novel·la en cinc episodis

(de dilluns a divendres) *Cambrès barrades* i una sèrie composta per tretze relats curts emesos amb el títol *Històries de cara i creu*. Va dirigir programes culturals i va col·laborar en d'altres a Ràdio 4, Radio Peninsular, COM Ràdio i Catalunya Ràdio.

En el món de la premsa, va ser també un rodamon, perquè es va iniciar de ben jove a *El Correo Catalán* i va passar posteriorment a *TeleXpres*, literari que dirigien els malaguanyats Josep Maria Carandell i J.L. Giménez Frontín. Més tard va venir la llarga sin-

gladura al capdavant del suplement de llibres de *La Vanguardia*, que va dirigir entre el 1981 i el 1994, i en què s'havia mantingut com a crític fins a la setmana passada. També va col·laborar a l'*ABC* i a les revistes *Siglo 20*, *Tele/Estel*, *Cavall Fort*, *Mundo* i *Destino*.